

Så vil jeg sige til hr. Frank Dahlgaard: Jamen kom til Helsingør, min søn! Det er der, det foregår – i enhver henseende i øvrigt, skulle jeg hilse og sige, men det er jo også en konservativ borgmester, vi har. Og der står det faktisk over det hele. Ved den jyske vestkyst står der jo Brötchen og ikke morgenbrød osv., osv., og sådan er det bare hele vejen igennem.

Elisabeth Arnold (RV):

Der var en af de tidligere ordførere i dag, som sagde, at hvis man var imod europæisk integration, skulle man naturligvis stemme nej til euroen.

Jeg vil gerne sige for Det Radikale Venstres vedkommende, at vores ja til euroen også er et ja til europæisk integration. Vi synes, at det er synd, at Europa mange steder i debatten bliver synonym med skræmmebilledet, bliver synonym med noget forfærdeligt, noget uhyggeligt, noget, der vil tage noget fra os. Vi opfatter i høj grad Europa som en forpligtelse, som et ansvar, men også som en glæde. En glæde, fordi det er fantastisk, at det er lykkedes nu 15 europæiske lande igennem årtier at holde sammen om en god og positiv udvikling uden at genoplive alle de gamle stridigheder og alligevel fastholde deres sprog, deres kulturelle særpræg, også deres små forskelligheder, deres små irritationsmomenter over for hinanden, men trods alt at fastlægge et samarbejdsmonster, som har været til stor glæde for freden og stabiliteten i Europa.

EU er en af de mulige konstruktioner, man har kunnet vælge, og jeg synes, at den har udviklet sig fantastisk godt især for små lande i Europa. Små lande har fået suveræniteten ved det europæiske samarbejde. Små lande har fået en suveræniteten, som de aldrig har haft i den tid, hvor de blot har været naboer til store lande, og hvor de store lande talte på alles vegne, og hvor de små lande så kunne se sig godt om i telefonbogen efter nogen form for suveræniteten. Så vi har vundet meget ved det europæiske samarbejde.

Jeg synes, det ville være en smuk vision, hvis man kunne sige om Europa i en eller anden fjern fremtid, helst ikke alt for fjern: Det er et område, hvor vi har lagt den varme krig bag os. Det er et område, hvor vi har lagt den kolde krig bag os, og det er et område, hvor vi har lagt den indbyrdes handelskrig bag os.

Og præcis det sidste, den indbyrdes handelskrig, er jo det, som den fælles mønt handler om, nemlig det, at man ikke skubber sine økonomi-

ske problemer over på sine nærmeste handelspartnere, men løser problemerne selv med de ganske almindelige finansielle finanspolitiske instrumenter, som man har nationalt. Ikke noget med at devaluere sig ud af problemerne og derved skubbe arbejdsløshed og økonomisk uro over på nabolandene. Det har vi prøvet tilstrækkelig mange gange. Vi er selv blevet offer for det, og vi har også selv brugt midlerne. Sådan gør man ikke mere i et område, hvor man handler så meget med hinanden og er så dybt afhængig af hinanden, som vi er i Europa.

Den fælles europæiske mønt er derfor, set med vores øjne, en naturlig fortsættelse af det økonomiske samarbejde, vi har haft i gang længe. Det har været en realitet siden 1999, hvor 11 lande startede den fælles europæiske valuta, og det er blevet sagt tidligere i dag, at det kan sammenlignes med en termostat eller et centralfy i Frankfurt. Og man skal i hvert fald huske på, at hvis vi kalder det en termostat, så har hånden på termostaten indtil 1999 været tysk, og kun én hånd var på den termostat, og det var en tysk hånd. Efter euroens indførelse – nu må det være en stor termostat – så kom der 11 hænder på fra 11 forskellige lande, og der er plads til flere hænder på den termostat. En dansk hånd er også meget velkommen på den termostat, og det er den hånd, vi skal stemme om den 28. september – om Danmark også skal være med til at regulere på den termostat. I Det Radikale Venstre synes vi: Ja. Vi synes, det er det rigtige at gøre.

Der vil selvfølgelig være nogle konsekvenser både for den enkelte borger, for det enkelte land og for Europa som helhed.

For den enkelte dansker vil det betyde, at man ikke skal ud at veksle mere. Nogle vil synes, det er trist, farveløst; man kan ikke samle på så mange interessante mønter, selv om jeg er helt sikker på, at der bliver nye mønter at samle på, som nok skal blive interessante, men alle de gamle mønter vil jo ikke være særlig interessante mere. Og vi vil også få en lavere rente. Hvor meget lavere den bliver, hvor stor gevinsten vil blive for den enkelte, det kan vi se bagefter. Det vil vi ikke kunne vurdere fuldstændig klart på forhånd, og for nogle vil det også være fuldstændig uden betydning. Det vil være en pris, man måske gerne vil betale for at være fri for det samarbejde. Vi synes, man skal tage de konsekvenser, de økonomiske gevinster, der ligger i det, og stemme ja.